

Svědék

Jána Pecková

Viděla to.

Viděla vraždu.

Viděla, jak se tomu klukovi vytratil život z očí jako pára nad hrncem.

Slyšela výkřiky bolesti.

Slyšela výstřel.

Cítila, jak se jí adrenalin a pocit zvláštní senzace dostal do těla.

Cítila, když se jí v krku vytvořil obrovský knedlík.

Byla svědkem toho všeho.

Ale nikdo jí nevěřil. Jediná duše nevěřila tomu, co teď zažila.

Avšak věděla, že to byla realita. Její oči jí nemohly takhle zradit. Nebyl to sen ani halucinace. Poslední nádechy a karmínově červená krev, která se postupně všude rozlila, nemohla být jen šílená představa. Tak bujnou představivost nemá. Ona to viděla. Byla svědkem.

Přiblížila se k tělu, které bylo poseté střelnými ranami a ruce se jí třásly i když je pevně tiskla k sobě. U nohou jí ležel její spolužák v kaluži své vlastní krve. Podlitiny pod jeho očima se začaly vybarvovat a nebyl to zrovna lichotivý pohled.

Její prsty byly otupělé, když do svého mobilu zadávala číslo policie. Skoro je necítila. Dech měla nepravidelný a hlas roztřesený. Řekla tomu policistovi co se stalo.

„A mohu se zeptat, jaké je vaše jméno?“ zeptal se. Odpověděla jemně stále roztřeseně. Na malý moment bylo hrobové ticho. Zorničky se jí rozšířily, když slyšela smích.

„Dobrý pokus. Nevtipkuj tak moc. Dobře víme, že vraždy jsou nepravděpodobné.“ Policista natáhl předtím než ukončil ten hovor.

Mobil jí vypadl z ruky na dlažbu, při dopadu byl slyšet zvuk rozbíjejícího skla. O čem ten policista mluvil? Srdce se jí svíralo nepříjemným pocitem. Nohy ji zradily natolik, že spadla na kolena vedle oběti a její uplé kalhoty nasákly tu rudou tekutinu. Co se to dělo? Točila se jí hlava. Podlaha se začala točit taky. Začínal se jí zvedat žaludek z toho všeho. To bezchybné tělo leželo přád před ní a její oblečení bylo teď nasáklé krví.

Ne. Něco bylo špatně. Něco chybělo. Proč ten člověk na druhé straně toho telefonátu zavěsil tak náhle? Proč byl tak neznalý a nevědomý? Postavila se a odešla od toho těla. Potřebovala pomoc. Potřebovala se zeptat někoho jiného. Když se otočila, uviděla ženu ve středním věku, která šla kolem. Vydala se k ní.

„Prosím pomoc! Pomozte mi prosím!“ Její vzlyky byly hlasité, když spadla na kolena. Paní se okamžitě otočila jejím směrem.

„Co se děje?“ zeptala se, v jejím hlase byla nepřehlédnutelná otrávenost.

„Udála se tady vražda. Někdo byl zabit. Celé jsem to viděla. Musíte mi pomoc. Prosím,“ prosila roztřeseně, ve kterém byla slyšet jasná zoufalost.

Ta žena ji přejela pohledem od hlavy až k patě.

Odfrkla si a řekla: „Tohle není vtipné. Dělat si srandu ze smrti je vážně neslušné.“ Odešla pryč.

„...prosím“ zavolala slabě a silně pochybovala, že ji vůbec někdo slyšel. Pomalu natáhla ruku jako kdyby se ještě mohla něčeho zachytit. Bylo to k ničemu. Ona byla k ničemu.

Slzy jí začaly stékat po tvářích. Byly slané a plné lítosti. Přestaň. Zastav to. Přestaň brečet. Takhle si nadávala každý den. Pomalu vstala. Přestaň být tak slabá. Přiměj je k tomu, aby ti věřili. Musí ti věřit. Odběhla zpátky na místo činu. Knedlík v krku se jí zvětšil pokaždé, když se mu podívala do očí. Jakoby ji peskovaly za to co udělala. Ze země zvedla svůj telefon a ujistila se, že pořád funguje. Chtěla zavolat na policii. Měla by zavolat na policii. Ale co když se dostane do průšvihů? Co když jí nebudou věřit znovu? Sevřela oči tak silně, až to bolelo. Její hlasivky ji zklamaly znova. Její ústa se odmítaly otevřít. Odmítala bojovat nazpátek. Takhle byla slabá.

Stočila se do klubíčka na chladné zemi a nechala potůčky slz téct. Když se to tak vezme, byla to jediná věc, kterou uměla dobře. Brečet. Jenom vzlykat a nedělat nic jiného. Bezdůvodně ve většině případech. Nemohla se ani sama sebe zastat. Nemohla nic dokázat. A nesnášela se za to. Byla k ničemu.

Hlavu měla těžkou za všech těch myšlenek. Nemohla polknout nebo promluvit, v krku jí vyschlo a hlas měla chraptivý. Pořád ale věděla, že nesní. Tohle je reálné. Ona je skutečná. Muselo to být všechno reálné. Tak proč ji, ale nikdo nevěřil? Proč nikdy nedostala šanci se obhájit? Její dech začal zpomalovat. Její slzy se umírnily.

Co když je to jen sen? Ale kdo je ve svých snech? Kde to je? Její realita jí připadala zkreslená a pokřivená. Nic jí nikdy nepřípadalo reálné ani falešné. Zvedla ruce jako by se měla něčeho chytit, snažila se najít aspoň něco trochu podobného záchrannému bodu, nějakému bodu jistoty a bezpečí.

Možná byla nic. Absolutní nic. Možná byla řídká jako vzduch. No to ne hustější než vzduch. Jako nedosažitelné nebe a tak neuvěřitelné jako brány

do pekla. Ne. Ne, musela přestat. Ne věděla, že tohle je reálné. Nemohla zazdít pravdu. Musela ji čelit a nevyhýbat se jí.

Co bylo špatně s těmi lidmi? Byli prostě úplně na hlavu? Nebo nevšímaví? Nebo jim to bylo úplně jedno? Proč jí prostě nevěřili? Co jim udělala, aby byli prostě tak moc proti té myšlence vraždy? Měla tolik otázek, avšak odpovědi nemohla najít. Ale byla tady cesta jak všechny tyhle otázky zodpovědět.

Pomalou a nejistě zadala do mobilu číslo policie. Někdo to zvednul.

„Haló? Chtěla bych nahlásit vraždu,“ začala ještě jednou říkat celý příběh.

„Dobře. Jak se jmenujete slečno?“ zeptal se ten policista. Než mohla vůbec odpovědět, on ji zastavil svým uchechnutím. „Dělám si srandu. Nepotřebuju vědět Vaše jméno, když je to stejně jenom blbý žert.“

Otevřela pusou, aby mohla protestovat, ale nestihla to. Hovor skončil. Vstala a skoro ztratila rovnováhu. Chvíli jen stála a zhluboka se nadechla. Oči měla zavřené a její hlava byla otočená vzhůru blankytně modrému nebi. Po krátkém momentu oči otevřela a její obličej ozařovalo slunce.

„Moje jméno,“ začala pomalu a potichu, jemně se kymácela s větrem. „Je Eloise Penelope Bathory.“ Uchechtla se a potom zmizela ve stínech stromů, prsty obtočené kolem pistole.

Moje ráčhrana

Kateřina Bernálková

Tento příběh je pro všechny ty, kteří to v životě nemají lehké. Je o dvanáctileté holce jménem Lucka, kterou její spolužáci šikanovali již od první třídy. Ptáš se kvůli čemu? Lucka má totiž problémy s nohou. V mládí si vymkla kotník a podle doktorů to bylo natolik pochroumané že se to už asi nikdy nespraví do původní podoby. Ale už dost toho povídání a hurá na příběh.

„Mami, už zase se mi smějí“, plakala Lucka u maminky v náručí. „Proč se mi pořád smějí? Proč?!“ „To víš. Nemají takový dar jako ty. Závídí ti, nic si z toho nedělej,“ utěšovala ji maminka. „Dar? To, že mám pochroumanou nohu, není dar!“ „Ale já nemluvím o té noze. Mluvím o tvé odvaze, se kterou to všechno překonáváš.“ „Aha.....“ „Neboj se, všechno bude dobré. Nezapomeň na naši dohodu. Když to vydržíš do osmé třídy, tak tě čeká veliké překvapení.“ „Jo, jo, neboj, mami, já na to nezapomenu. Příští den jela Lucka jako obvykle do školy. Maminka jí vyprovodila se slovy: „Měj se hezky, zlato!“ U školy ji překvapila její kamarádka Lila. „Čau, kočko!“ Pronesla svou každodenní hlášku. „Pojď, jdeme do třídy.“ Ale ve chvíli, kdy chtěly vejít do třídy, se před nimi zničehonic dveře zabouchly. Jakmile vešly do třídy, hned věděly proč. Už zase ti blbí spolužáci! A Lile začala ještě téct z nosu krev. Lucka vzala kamarádku na ošetřovnu, kde to ucpali kapesníkem, zatelefonovali rodičům a mamka si ji odvezla domů. Když se Lucka vracela do třídy, tak hodina už dávno probíhala. „Kde jsi byla?“ spustila na ni hned učitelka. Lucka se lekla, ale slušně odpověděla, že byla s kamarádkou na ošetřovně. Učitelka už asi myslela na něco jiného, protože se otočila k tabuli

a jen si zabručela „no dobrá, ale ať už se to neopakuje!“ Lucka si sedla do lavice a přečkala tu nudnou hodinu.

O si Lucka vytáhla knihu, ale už tu zase byli ti její spolužáci. „Čau příšero...jak se dneska máš? Ale ale copak to tu máš?“ Vytrhli ji knihu z ruky a házeli s ní přes celou třídu. Z knihy vypadl složený bílý papír. Lucka se lekla. „Vraťte to!!!“ Ale to už kluci začali číst. „Milý Filipe, nechtěl bys se mnou chodit? To je milostný dopis!“ Honičku a křik ukončil až učitel matematiky, který právě vcházel do třídy. Po škole šla Lucka zklamaně a nešťastně domů. Nedívala se vlevo ani vpravo, ale náhle uslyšela známý hlas. „Hej ty! Podej nám ten míč, prosím!“ Když se otočila, uviděla Filipa, jak na ni kouká skrze plot. „Jo,“ vzala míč a podala ho přes plot Filipovi. „Dík,“ řekl Filip, ale díval se při tom do země. Lucka už odcházela, když Filip zavolal „počkej! Oni mi o tom dopise řekli. Rád bych s tebou chodil! Počkám na tebe zítra o škole, jo?“ Lucka kývla a ani nevěděla, jak odcházela domů. V hlavě si to všechno přehrála ještě jednou. Bylo ji krásně. Ale teď na to nebyl čas myslet. Mamka totiž volala k obědu. Druhý den po škole na ni Filip čekal. Šli chvíli mlčky až došli k fotbalovému hřišti. „Hrála jsi někdy fotbal?“ „Ne.“ „A chceš to zkusit?“ Ani nestihla odpovědět a už ji Filip chytl za ruku a táhl ji doprostřed hřiště. Nechal ji tam stát a odběhl pro míč. Žasla nad jeho pohyby. Míč jakoby se ani nedotýkal jeho nohou. Postupně si hru oblíbila a na hřiště chodila častěji a častěji. Ani se nenadála a už tu byl konec roku. Sedmá třída skončila a hurá na prázdniny. O prázdninách se hodně scházela s Filipem a Lilou na hřišti, hráli fotbal a Luce to šlo lépe a lépe. Ubíhalo to jako voda. Najednou nadešel den jejich třináctých narozenin. Přišli úplně všichni. Lucka se ale nejvíc těšila na dárek od mamky. „Tumáš,“ řekla Luce mamka a podala jí obálku. „Co to je?“ nedočkavě se zeptala Lucka. „Uvidíš,“ řekla mamka s úsměvem. Lucka rozbalila obálku a uviděla svazek bankovek. Byly to peníze na operaci jejího vyvrtnutého kotníku. „Díky, díky, díky!!“

objímala šťastná Lucka mamku a brečela štěstím. Zbytek oslavy proběhl jak po másle.

V den operace se Lucka trochu bála. Ještě nikdy před tím na žádné nebyla a nevěděla, co ji čeká. V hlavě si opakovala, že nemá čeho bát, že to bude jen lepší. Myslela na Lili a na Filipa. Na operačním sále viděla, jak se kolem ní hemží doktoři, jak ji sestra píchla do kůže jakousi vodičku a pak ...usnula. Probudilo jí pípání přístrojů, ležela v posteli v nemocničním pokoji. U postele stále zdravotní sestra a usmívala se na ní. „Lucko, už jsi vzhůru? Jsi vzhůru? Lucko, probud' se!“ opakovala stále dokola. „Jo, jsem,“ odpověděla Lucka chraplavým hlasem. Sestra se usmála a zeptala se „a co noha? Nebolí?“ No jo. Vždyť ona úplně zapoměla, proč tu je. Podívala se na svoji nohu a začala brečet radostí. Nohu měla v sádře a vůbec necítila žádnou bolest. „Je ti dobře?“ starostlivě se zeptala sestra. „Je mi skvěle! A kdy mohu jít domů?“ netrpeřlivě se zeptala Lucka. Sestra ji pohladila po vlasech a řekla „až za dva dny. Potřebujeme si tě tu nechat na pozorování. Jo a...v čekárně na tebe čekají přátelé. Mám je přivést?“ „Ano, prosím!“ Sestřička do pokoje pustila Filipa a Lilu. „Jsi to ty, kočko?“ „Ano, jsem.“ Objala Lucka s úsměvem svou nejlepší kamarádku. „Ahoj, zlato,“ dodala ještě s ještě větším úsměvem k Filipovi. Ten si ji k sobě přitáhl a něžně políbil. Dva dny uběhly jako voda. Lucka se už balila domů a nemohla s dočkat, až si na nohu poprvé stoupne. „Mami? Kdy se mi sundá ta sádra?“ „Tak asi šest týdnů, holčičko. Víím že, je to pro tebe dlouho, ale to vydržíš. Ne?“ „To si piš že jo,“ statečně vykřikla Lucka. Když přijely domů, vzala si Lucka hned mobil a všem svým známým a kamarádům vyfotila zasádrovanou nohu. Asi nejhezčí odpověď dostala od tety Amálky: *To je úžasné zlato. Moc ti to přeju. A hlavně si to zas nezvrtni.* Lucka se pousmála, ale teď jí bylo všechno jedno. Mamka měla jako vždycky pravdu. Šest týdnů ubíhalo fakt rychle. Skoro každý den za ní

chodili kamarádi. Někdy za ní zašel jen Filip, a to většinou skončilo u líbání. Nebo když chodila na zahradu s Lilou, tak to zas bylo večer lechtání v břiše, protože se celý den nemohla přestat smát. Ale den D přišel! Sádra jde dolů! Lucka nervózně seděla na lehátku a držela mamku za ruku. Doktor viděl Lucčiny obavy a uklidňoval ji „neboj, bude to dobrý.“ Pomalu stříhal sádru speciálními nůžkami. Lucka ale zavřela oči. Chtěla se nechat překvapit. Po chvíli ucítila zvláštní volnost v noze, podívala se „a hotovo,“ oznámil doktor konečně. Podívala se a vykoukla na ni její noha. Pomalu s ní zahýbala a chtěla seskočit z postele, ale doktor ji zastavil. „Nechej nohu ještě chvíli v klidu. Budeš s ní muset chodit na rehabilitace, aby ti fungovala perfektně.“ „A prosím, kdy si budu moct zahrát fotbal?“ Všichni se podívali takové otázce. „Určitě tak za měsíc nebo dva.“ „Ach jo, to je moc dlouho!“ Doktor vypukl smíchy společně s personálem, a Lucka se k nim s mamkou přidaly.

Dlouhé dva měsíce chodila Lucka na rehabilitace. Cvičení s nohou jí hrozně vadilo ale, když si vzpomněla, že pak s tou nohou bude moct hrát svůj oblíbený sport, tak se snažila. Povzbuzovalo jí to tak moc, že dokonce občas sama chodila trochu trénovat. Všechno se zdálo perfektní, ale pak jí tu její věčnou radost pokazila jedna, úplně první hádka s Lilou. Přely se o Liliiného kluka, který byl podle Lucky děvkař. A tak se stalo to že, Lila přestala kamarádit s Luckou. Byla z toho celá v šoku protože, se s ní znala již od malička. Asi týden po hádce, když seděly s mamkou u oběda, tak si její máma všimla něčeho na její ruce. „Lucko, proč máš poškrábanou ruku?“ Lucka nepřítomně odpověděla „to mě jen poškrábala kočka od souseda.“ Mamka se s tím spokojila.

Byl červenec, a to se chodí do koupat do jezer, rybníků a bazénů. Právě toho nejteplejšího dne mamka přišla s tím že, jim na zahradě stojí nový bazén.

Lucka, která byla poslední dobou zalezlá v pokoji, z toho nebyla dvakrát nadšená. Řekla mamce, že se jí do vody nechce. Ale její mamka to brala jako srandu, tak jí začala lechtat a sundávat tričko. Ale když jí tričko sundala, vykoukla krvavá ruka plná řezných ran.

„Co to je?! Proč se řežeš?!“ Mamka se ptala rozčileně až křičela a Lucka s brekem odběhla do pokoje. Lucka se zamkla v koupelně a mamka zůstala stát v pokoji. Lucka po chvíli došla do pokoje a dívala se na mamku. Ta jen zírala do koberce a pak řekla „promiň, ruply mi nervy. Zlatíčko, je tu něco, co bych měla vědět? Prosím svěř se mi.“ A tak jí řekla o té hádce s Lilou i o zprávách. „A co to bylo za zprávy?“ „Zničehonic mi začal v noci zvonit mobil. Když jsem se podívala tak sem zjistila, že mi Lila poslala hlasovou zprávu. Říkala tam, že jsem měla pravdu v tom jejím klukovi. Podvedl ji s nějakou holkou. V pozadí byl slyšet vlak. Pak už jen řekla děkuji ti, za naše přátelství. Na druhý den pak ve zprávách říkali o Lile jak skočila pod vlak. Já už to nezvládám, strašně se mi stýská, a беру si za vinu, že umřela. Nevím proč.“ Rozbrečela se. Mamka si ji přitáhla k sobě a utišovala ji. „Ty si nemusíš nic vyčítat. Zkusíme najít někoho, kdo ti pomůže, jo?“ „Ano, prosím.“ Tak se stalo to, že Lucka začala chodit k psychiatrovi, který jí velmi pomohl. Společně našli způsob, jak si ten smutek zpracovat lépe než řezáním se. Další rok v létě už bylo Lucce líp. Filip koupil Lucce kopačky, dres, štulpny a hurá na trénink. Moc se jí fotbal líbil. Poznala tam také fajn holku, se kterou se postupem času začala hodně bavit. Ale Lilu v jejím srdci nikdy nikdo nahradit nemohl. Věděla, že kdyby měla Lila takovou mámu nebo někoho, kdo by jí pomohl, nic by se nestalo. Uplynulo několik let a Lucka rostla jako z vody. Nastal den jejího zápasu na mistrovství Evropy. Zabodovala jako nejlepší útočnice sezony. Všechno, co v životě milovala, ztratila, obětovala, zahodila, obdivovala a potřebovala, vždy vedlo k jednomu cíli. A to nikdy se nevzdávat, ať už máš jakkoli těžké překážky.

Můj deník

Eliška Němcová

Vždy jsem chtěla zkusit, jaké to asi je, když si člověk zapíše něco o svém dni, ale sama jsem se k tomu nikdy neodhodlala. Poté jsem však psaní každodenních zápisů dostala jako domácí úkol. I když jsem s tím po několika týdnech mohla přestat, rozhodla jsem se, že ne zahodím tak skvělý začátek pro můj pravý, a hlavně zcela soukromý deník.

Koupila jsem si chlupatý zápisník v podobě šedého králíčka. Přibližně od začátku letních prázdnin až do nového roku jsem si zapsala každičký den, ačkoliv jsem ke konci musela pár stránek navíc vlepít. Vzhled mého nového deníku zevnitř se od toho školního velice lišil. Každý nadpis dne měl jinou barvu a vytvořila jsem si také symboly pro počasí a emotikony zobrazující mou náladu s tím, že se ještě dělily na dva druhy: základní nálady a emocionální nálady. občas jsem svůj denní zápis vynechala, protože jsem buď neměla čas nebo se mi jednoduše nechtělo. Musela jsem si pak vše zapisovat zpětně. Když mi chyběly třeba už čtyři dny, tak nejenže se mi špatně vybavovalo dění daného dne, ale také mě pořádně bolela ruka. Do mých zápisů jsem si sem tam vložila nějakého smajlíka nebo malý obrázek, který jsem buď nakreslila nebo nechala vypálit v mé mini tiskárničce. Mám v deníku vylisované rostliny a také několik fotek, různé vstupenky např. z kina či prohlídek zámku. Dávám si tam zkrátka vše, co se mi tam vejde. můj druhý deník, který si píši od 1. ledna jsem trošku vylepšila a obohatila o symboly aktivit, jako jsou učení, čtení, procházka apod. Opět je to také chlupatý deník, akorát představuje postavu ze Star wars druhu Ewoc. Nejsem sice zrovna fanoušek Hvězdných válek, ale tenhle malý mimozemšťan je prostě dokonalý.

Přeci jen zápisník používaný jako deník by měl být něčím zajímavý a výjimečný.

Rozhodla jsem se s vámi podělit o jeden den z mého loňského deníku, kdy jsme zrovna vyrazili na naší druhou letní dovolenou. Ráda vám ukáži, jak můj deníkový zápisek přibližně vypadá. Jsem velice vděčná za psaní svého deníku a doufám, že mi to ještě dlouho vydrží. Je krásné ohlédnout se za vzpomínkami a připomenout si třeba již dávno zapomenuté zážitky pocity nebo myšlenky.

JEDEN DEN V MÉM DENÍKU

22.8.2020

DOVOLENÁ

Ráno jsme se dobalili a vyrazili jsme. Terka jsi ale vzpomněla, že jsi dnes balila léky, takže jsme se vrátili zpět. Náš oficiální výjezd byl tedy až v 10:30. Cestou jsem se podívala na film Můj soused Totoro a byli jsme takřka v cíli. První jsme si zašli na oběd, kde nám dali XXL porce, takže jsme si to nechali zabalit. Pak jsem já s Májou šla na moc pěknou prohlídku radniční věže, po které jsme si daly ice coffee se šlehačkou a zmrzlinou. Ještě v té kavárně, jsme se všichni seznámili s jednou milou a vstřícnou paní, která nám pověděla mnoho zajímavých věcí o okolí. Na naší další zastávce jsem si taky pohladila roztomilého maltéžského psíka kříženého s pudlem. A poblíž jednoho kravína, kde

jsme se také stavili, jsem si přes plot pohladila pejska připomínajícího velkou zlatou a drsnosrstou Astu (naš bývalý pes) s nažloutlými očima, ale byl to miláček. když jsme dorazili do našeho cíle, jen jsem žasla. je tu bazén, vířivka, Beach volejbalové hřiště, stůl na stolní tenis a vnitřek našeho domečku je moc krásný a útulný. To nejlepší a nejúchvatnější je však KUPA ZVÍŘÁTEK!!! Mají tu slepice, kozy, lamy, oslíky, skota s obřími rohy, který na mě dnes kýchnul, a dva huňaté, velké psy: Aljašského malamuta a Kavkazského pasteveckého psa. Více se mazlí ten malamut, ale mám je ráda oba. Kromě plno mazlení jsme byli v bazénu, mají v něm slanou vodu, a taky jsme si vlezli do vířivky. Myslím, že to tady zbožňuji, prostě splněný sen. 😍

Tunel na konci světa

Luzana Popovová

Tma, stísněnost, zima to vše jsme cítili všichni, co jsme byli v transportu. Byli jsme na cestě už 3 dny. Ta doba byla však tak dlouhá, že se mi zdálo, že jsou to už roky, co jsme opustili naši rodnou zemi. Dánsko. Měla jsem strašlivé nutkání vyrazit dveře transportu a rozběhnout se zpět do své rodné vlasti. Bylo to tak strašně nemožné, až se mi to začínalo jevit jako reálný plán. Chvíli jsem o tom uvažovala. Z mých myšlenek mě vytrhlo zastavení. Stáli jsme. Měla jsem žaludek až v krku. Srdce se mi prudce rozbušilo. Nevěděla jsem kde to jsme. Najednou se ozvalo: „Alles in!“ Nevěděla jsem, co to znamená, ale hned jsem věděla, v jaké zemi jsme. Byli jsme v Německu. Poté co jsme vystoupili (respektive nás vyhnali) jsem musela zavřít oči. Po třech dnech ve tmě jsem měla dost citlivé oči. Pak už jsem mohla koukat alespoň škvírkami. Viděla jsem komíny a cítila kouř. Zamyslela jsem se a vybavila se mi vůně kouře a s

ní i vzpomínky z léta, kdy jsme doma v Dánsku na zahradě grilovali s celou naší rodinou. Ty myšlenky na krásné vzpomínky mi vehnaly slzy do očí. Pak jsem se zase rychle ze vzpomínek probrala. Otřela si oči a začala jsem se rozhlížet. Nikde okolo sebe jsem nemohla najít své rodiče. Byla jsem hodně zmatená. Nakonec jsem rodiče zahlédla v nějaké frontě. Hned jsem se rozběhla za nimi. Společně jsme došli na jakousi rampu. Rodiče prohodili pár slov s mužem, který seděl před námi, když jsme na rampě přišli na řadu. Nerozuměla jsem o čem si rodiče s tím mužem povídají. Mluvili německy. Potom ten muž ukázal do jedné ze dvou řad, abychom se zařadili. V tu chvíli jsem se dívala na lidi v druhé řadě. Hlavou mi problesklo: kam asi jdou ti lidé? Pak jsem si ale řekla: kam jdeme my? Kde to jsme? Měla jsem hlavu tak plnou otázek a neznámých, až se mi z toho zamotala hlava. Nastal večer. Nemohla jsem spát. A tak jsem se rozhodla že se proplížím okolo noční hlídky Němců a zkusím se tady porozhlédnout, zjistit kde to jsme, proč tady jsme a co se bude dít. Když jsem se chtěla zeptat na něco bližšího rodičů, tak byli tajemní jako hrad v Karpatech. Podle ustaraného výrazu tatínka jsem pochopila, že mi to nechtějí říct, protože naše vyhlídky nejsou příliš růžové. A tak jsem se rozhodla, že to musím zjistit sama. Proplížila jsem se okolo noční hlídky. A pak jsem se vydala po areálu tohoto tajemného místa. Jediní lidé, kteří byli vzhůru, byli vojáci z hlídky. Obešla jsem ještě tři svítící budovy, ve kterých byly vidět plameny. Rozhodla jsem se, že se tam nenápadně proplížím a zjistím, co se tam děje. Když jsem se schovala za takovou malou skříňku, viděla jsem, co se tam děje. Myslela jsem, že na místě dostanu infarkt! Když jsem viděla že ti lidé tam pálí lidská těla, tak mi teprve došlo, jak je situace vážná. Pak jsem se už bála se dívat na zbytek areálu, a tak jsem se vrátila zpět za rodiči. Ráno jsme hned po apelu, šli pracovat. Tam jsem se seznámila s jednou holkou v mém věku, která byla také z Dánska. Jmenovala se Hellen. Dost jsme si rozuměly. Po práci jsme se tajně sešly a povídaly jsme si. Hellen říkala, že je tady už přes půl roku. A tak jsem se snažila zjistit

více. Hellen mi vyprávěla, že jsme v Osvětimi, což je vyhlazovací tábor a továrna na smrt. Z těch slov mi bylo tak úzko že, jsem Hellen zarazila ostrým „dost!“ Najednou se mi začalo všechno spojovat. Ten zážitek z dnešní noci, co mi Hellen právě teď řekla, najednou vše začalo dávat smysl. Také mi sdělila že nejsme v Německu, ale v Polsku. Ale ti lidé, co to tady řídí, jsou Němci. Nechácala jsem to.... ale pak mi to začalo docházet. Je válka. Večer jsem si pořád přemítala o tom, co mi Hellen řekla. Neustále jsem si v hlavě říkala to slovo. VYHLADIT, na první pohled zní měkce, ale ve skutečnosti je strašně kruté a nelítostné. Po hrůzných zážitcích včerejší noci jsem nemohla usnout, ale po tom, co mi dnes řekla Hellen, jsem nemohla spát už vůbec. Hrozně mě děsilo, jak to do sebe všechno zapadá. Najednou jsem chápala před čím mě chtěli rodiče uchránit. Ten pocit bych nepřála nikomu. Nikdo neví, co se zítra stane. Ale tady nevíte, jestli se dožijete rána. Vždy, když jsem procházela okolo komínů, už se mi nevybavovaly radostné vzpomínky z Dánska. Vybavovala se mi vzpomínka z té hrozné noci kdy, jsem zjistila, co tam ti lidé spalují. Pokaždé když jsem se loučila s Hellen, tak jsem se modlila, abych ji zítra viděla zase. Živou a zdravou. Každý den jsem běžela, co mi nohy stačily, k místu našeho setkání. Uklidnila jsem se pokaždé, až když jsem Hellen viděla.

Myslím, že nadešel čas, abych se vám představila. Jmenuji se Nicolette Erbarová. Jak jsem se už zmiňovala, jsem z Dánska. Nedávno mi bylo 12 let.

Dny mého nového života v táboře plynuly, byl jeden jako druhý. Až jednou. Přišla jsem k místu, kde jsme se s Hellen každý den potkávaly. Nebyla tam. Srdce se mi prudce rozbušilo, hrdlo se mi sevřelo, a hlava mi promítala ty nejhorší scénáře. Nakonec se mi ulevilo. Hellen dorazila, asi o patnáct minut později. Říkala, že se zdrželi při apelu. Jeden člověk z jejich bloku se prý opozdil, a tak na něj museli čekat. Zeptala jsem se, jak ho potrestali, ale své otázky jsem okamžitě zalitovala. Zastřelili ho. Každým dnem v Osvětimi jsem začínala chápat, jak je to tady kruté a nebezpečné. Po práci jsme se jako každý den scházely s Hellen v bloku 15, který býval pokaždé prázdný a nebyli tam žádní vojáci. Každou jsou jsem usínala se strachem a místo spánku přicházelo děsivé bdění. Když se mi náhodou podařilo usnout, probudila mě noční můra tak strašná, že jsem už raději nechtěla zavřít oči. Ale i v té hrůze dny plynuly, jeden za druhý, všechny stejné, všechny děsivé. Jednou jsem při cestě k bloku 15 zpozorovala vězně, který utíkal směrem k východu. Pak jsem jen slyšela střelbu. Ten člověk se hodně vyhýbal a žádný z výstřelů ho netrefil. V duchu mi zajiskřila naděje, skvělé, možná se mu se mu podaří opravdu utéct, přála bych mu to, výstřely se už neozývaly, ale ten člověk se najednou skácel k zemi. Říkala jsem si, že je to divné, vždyť výstřely ustaly. Strnule jsem zírala na odklízeče, kteří odtáhli bezvládné tělo a šla jsem se na to místo podívat. Bylo to už po několikáté, co jsem málem dostala infarkt poté, co jsem zpozorovala něco tady v Osvětimi. Byl tam ostnatý drát, ale ne ledasjaký. Ta elektřina, co v něm proudila, byla slyšet už pár metrů před tím, než jsem k tomu drátu došla. Ten hrozivý pohled budu mít před očima snad do smrti... Byl večer další čas pro mé každodenní přemýšlení... náplní tohoto mého večerního přemýšlení většinou bývalo: smysl života, smysl celé války, neustálé nechápání toho, proč Němci tolik nesnášejí naši víru, hlavou se mi v tomto čase honily myšlenky tak černé, že radši nebudu zacházet do podrobností. Dalšího dne se opět Hellen neobjevila v přesný čas na našem obvyklém místě a mě to zase úplně vyděsilo. Čekala jsem až do setmění a

Hellen stále nepřicházela. Musela jsem se vrátit na svou ubytovnu, ale myšlenkami jsem byla s Hellen. Co se mohlo stát? Proč nepřišla? Stalo se jí něco? Po práci jsem utíkala k našemu tajnému místu, ale Hellen nikde. Tu noc jsem skoro nespala, musela jsem pořád myslet na Hellen. Uplynul týden, dva a Hellen stále nikde. Pomalu jsem se začínala smiřovat s tím, že už ji nikdy neuvidím. Bylo mi hrozně a už jsem se nechtěla k nikomu tak upnout jako k Hellen. Asi po měsíci, když jsme zrovna kopali obrovské jámy, Bůh ví, pro co nebo pro koho, jsem najednou viděla u dalšího výkopu Hellen, jak mi mává a naznačuje, abych šla za ní. Byla jsem hrozně šťastná, že ji znovu vidím! Dozorci jsem řekla, že musím na záchod a rozběhla jsem se k Hellen. Samozřejmě mě zajímalo, co se stalo, proč se Hellen neukázala už déle než měsíc. Hellen mi řekla, že ji a její rodin přeložili jinam. Kvůli kázeňským problémům je přeložili na “podřadnější ” práci. Říkala jsem si, jaká by mohla být podřadnější práce než ta, co už děláme TEĎ. Tyhle myšlenky jsem si ale hned zakázala. Jenom odpověď na ně mě děsila. Došlo mi, že už si s Hellen povídáme dost dlouho, a že se musím vrátit. Od toho dne jsme se opět scházely každý den. O pár týdnů později se mezi vězni začala šířit zpráva, že blok 13 plánuje hromadný únik. Při apelu si o tom povídala snad celá Osvětim a o pár dní později se jejich plán uskutečnil. Bohužel. To bylo na škodu. Všechny o posledního zastřelili. Byla to velká rána pro nás pro všechny. Druhý den se objevili na velké stěně v místnosti úmrtní listy všech lidí z bloku 13. Když jsem měla chvíli čas, byla jsem se tam podívat. Mrazilo mě z toho. Všichni měli do jednoho napsáno na listě ”zastřelen/a na útěku”. Byla mi z toho hrozně smutno. Lidé ubývali a zase přibývali z nových transportů. Někteří hned po příjezdu na rampu šli přímo do plynu. Byla to jejich osudová rampa. Bylo mi těch lidí neskutečně líto. Kdyby v tu chvíli tušili, kam se dostali, tak by na toho pána na rampě mluvili úplně jinak. Pokaždé když jsme asistovali u vykládání dalšího transportu, snažila jsem se naznačit, která z cest je bezpečná, a která je vede na smrt. Bohužel

marně, nepomohla jsem ani jednomu z nich. Opět dny plynuly, jeden jako druhý, děsivý a se smrtí na každém kroku. Nic zajímavého se nedělo až na to, že Němci nás chtěli vyhladit. Každý den jsme pracovali do úmoru, nepřemýšleli, to je válka, nikdo neví, jestli se odsud dostane živý. Tak až na těchhle pár obřích průšvihů bylo vše naprosto v pořádku... byla jsem hrozně naštvaná. Nechtěla jsem myslet, nechtěla jsem cítit, ale každým dnem mi toho víc a víc docházelo a já si říkám, kde se stala chyba. Na jeden si vzpomínám příliš ostře, bylo to přesně 6 měsíců co jsme opustili Dánsko a dostali se tady do tohoto d'áblova kotle. V Osvětimi si každý z nás projde několika stádii zoufalství. Nejprve je to absolutní nepochopení toho, co se děje. Potom přichází strašlivá realita a postupné uvědomování toho, co se děje a závěrem přijde neskutečný smutek z toho, co se děje. Ale až tohle všechno přejdete přijde nečekané stádium asi zatím poslední – neskutečný vztek na to, co se tady děje.

Nemám teď moc času zapisovat od doby, co nás přeložili (do jiného bloku o čemž jsem vám ještě nepsala), jak říkám, máme více práce, což se rovná méně času na to něco psát, ale když tak nad tím přemýšlím, tak stejně bych vám psala pořád to stejné. Plynou tady dny za dnem

jeden jako druhý... trýzeň neustává a konec války v nedohlednu... opravdu není o co stát... vlastně ani nevím, proč tohle píšu... čemu to pomůže... konec války to bohužel nepřivolá. BOHUŽEL! Někdy si říkám, jak dlouho tohle ještě zvládnou snášet? Už ani nevím, jak je to dlouho, mám noční můry o tom, jak bombardují mou rodnou zemi a občas si říkám: byl by konec války pro mne vůbec nějakou výhrou? Měla bych se kam vrátit? Zůstali by mí blízcí stále naživu? Tyhle myšlenky mne škrtí jako had, který je vytrvalý a

nepolevuje za žádnou cenu. A občas mám pocit, že se mu tak poddávám, že už mi skoro bere všechny mé síly a bombarduje mne myšlenkami, že už nemám pro co žít. Pro konec války? To asi těžko. Jak jsem už před chvílí psala, tak nevím, jaký by to mělo účinek. Stejně si tohle trauma potáhnu celý život jako toho hada. Sice by už mne neškrtil, ale věděla bych, že se může kdykoliv vrátit. Stále si opakuji: „pravým smyslem života je hledání smyslu života.“ Dřív mě tato věta dost uklidňovala, ale teď, jako bych jí už vůbec nerozuměla, už nemá tu energii, kterou měla předtím. Teď je to pro mne jen shluk písmen, které možná dávají smysl pravopisně, ovšem energie už se vytratila. Ani nevím, jak mi toto zapisování pomáhá, ale stejně v něm pokračuji. Občas, když si své zápisky čtu, mají tendenci mě uklidňovat. Ale to je teď také pryč. A každým dnem je vše jen horší a horší. Hellen jsem neviděla už alespoň měsíc a půl, jsme teď jinde, daleko od toho, co jsme tady už znali, na druhém konci této továrny na lidské utrpení. Mám pocit jako bychom byli ve středověku, alespoň mučící techniky jsou podobné. Stále se ptám proč? Jsme přece lidi? Nebo už ne? Proč všem vadí, v co a koho věříme? A je to tady zase! Mé otázky, na které neznám odpovědi. Kdybych tak měla někoho, kdo by odpověděl, uklidnil mě. Hellen je na druhém konci Osvětimi, aspoň doufám. Kdybyste tady byli, tak byste pochopili, že pokud je někdo vám blízký na druhém konci Osvětimi, je to pro vás jako by byl na druhém konci světa. A skoro to tak je. Další mou otázkou je, zda ještě uvidím Hellen? Nic se tady neděje, a přece se tady děje každý den všechno. Okolo komínů procházím každý den a stále mám před očima tu první noc. Je to hrozné, nejde nevzpomínat nejde nemyslet. Ráda si hraju na jedno přání. Kdybych měla jedno přání, co by to bylo? Konec války? Ne. O tom jsem už psala, nevím, jestli se toho chci vlastně dožít, vrátit se do Dánska, které bude v zuboženém stavu. Prála bych si, aby bylo alespoň na jeden den všechno jako dřív. Celá rodina, u nás v Dánsku. Úsměvy tváří lidí, které mám ráda, kteří jsou mi blízcí. Kde asi jsou? Bolest! Tohle nesmím dělat. Jak je to dávno,

co jsem žila bezstarostný život? Jaké to bylo mít důvod k úsměvu. Všechny tyhle věci už jsem zapoměla. Nevím co, bude dál, ale to tady neví nikdo. Už rozumím tomu vězni, který běžel vstříc ostatnímu drátu napuštěnému elektrickým proudem, nemám chuť ani smysl života. Ale nemůžu to udělat. Proč? Kvůli rodičům. Snažili se mě chránit a já teď musím ochránit je. Je to moje vnitřní povinnost a cítím, že to tak bude správné. Dnes jsem opět viděla Hellen. Vypadala velmi nadšeně a říkala, že plánují útěk. Nahrnuly se mi slzy do očí, vzpomněla jsem si na ten list „zastřelen/a na útěku.“ Neměla jsem sílu jí útěk vymlouvat a začala jsem se rychle vyptávat. Kdy jedete? Kdo všechno odjíždí? jaký je váš plán? Hellen říkala, že celá její rodina. A útěk je v plánu zítra večer. Teď už jsem slzy nedokázala zadržet, objala jsem Hellen a přála jsem si, aby neodjela, ale tady se rozhoduje každý za sebe. Všem jsem přála, aby se jim jejich plán vydařil a mohli zase žít spokojený život. Ale hluboko uvnitř mě tikalo divné tušení, že ... Poslední slova, která jsem jí měla možnost říct, byla: „uvidíme se ještě někdy?“ „Určitě,“ odpověděla Hellen. S brekem jsem běžela zpět. V noci jsem vůbec nespala a vůbec si nevzpomínám, co jsem celý den dělala. Večer jsem nemyslela na nic jiného než na jejich útěk. Musela jsem být úplně vyčerpaná, protože ani nevím jak, ale podařilo se mi usnout. Ráno jsem při apelu zaslechla, jak se dva vojáci baví o tom, že chtěl včera někdo utéct. Celá jsem strnula, jeden z nich se zasmál a prstem si přejel po svém krku. Gesto, které znamenalo jediné, že uprchlíci už nejsou mezi námi. Hrozně jsem se vyděsila, ale stále jsem měla malou naději, že možná Hellen ... Hned po apelu jsem doběhla do hlavní kanceláře a zahlédla jsem, jak vojáci vypisují úmrtní listy. Schovala jsem se za skříň a byla úplně ticho. Srdce mi bilo jako o závod a já měla dojem, že ho musí vojáci slyšet, ale měla jsem víc štěstí než rozumu. Když odešli, se strachem jsem se přiblížila ke stolu, prohlížela jsem hromadu úmrtních listů, až jsem uviděla Hellenino jméno. Nemohla jsem tomu uvěřit, Hellen už není, už se na mě dívá ze shora. Dala jsem se ihned do

breku. Očima zakalenýma slzami se mi začaly promítat vzpomínky. Na naše seznámení, na to, že jen díky Hellen jsem zjistila pravdu a mohla jsem tedy uvažovat, co bude dál. Stále jsem to nechápala, vždyť včera jsem s ním mluvila! Přála jsem si, ještě jednou na chvíli slyšet její hlas. Sbohem, Hellen. Dny plynuly mezi životem a smrtí a já se nemohla a možná nechtěla s Helleninou smrtí smířit. A pak najednou. Dne 2. ledna 1945 osvobodili Osvětim a s ní i nás všechny.

Já a má rodina jsme už v Dánsku nenalezli svůj domov, byl zničen bombardováním a Osvětimí. Po válce jsme se přestěhovali do Anglie. Sbohem Dánsko, sbohem Hellen, nikdy na vás nezapomenu!

O 20 let později Nicolette ještě jednou i s celou svou rodinou, navštívila Osvětim. Aby uctila památku všech padlých a především Hellen, kterou měla moc ráda, nespočetněkrát jí pomohla a moc jí na ní záleželo.

Válka na Placce

Jakub Alexa

Ve vesmíru leží jedna placatá planeta, a protože nedostala jméno, říká se jí placka. Je asi 2x menší než naše planeta Země a leží asi několik set bilionů kilometrů daleko. Lidé tam sice nebyli úplně spokojení, ale jinde by žít nechtěli, takže byli rádi za to, co měli.

Jednou to ale bohužel prasklo. Stalo se to nedávno v jednom velkém městě. V normální pracovní den v jedné firmě vynadal šéf jednomu

úředníkovi, že špatně dělá svoji práci a že mu odebere tisícovku z platu. Toho úředníka to naštvalo, protože už mu odebral hodně platu a svého šéfa napadl. Následná rvačka skončila tragicky, neboť úředník vyhodil šéfa z okna a ten pád z devátého patra nepřežil. Tato událost semkla mnoho podřízených, takže se v ten den stalo hodně podobných brutálních vražd! Tak začalo povstání obyčejných lidí proti vysoce postaveným lidem.

Obyčejní lidé vyhlásili vysoce postaveným lidem válku. Vysoce postavení lidé byli přesvědčeni, že vyhrají, protože obyčejní lidé jsou chudší. Jenomže obyčejných lidí je asi 100x více než vysoce postavených, a to už je problém. Vysoce postavení lidé měli tanky, stíhačky, kulometry, prostě všemožné zbraně, ale měli jich málo, protože obyčejní lidé jim polovinu ze zbraní ukradli. V pohodě přemohli ochranku a poradili si i s neprůstřelným sklem. Vypadalo to, že obyčejní lidé vyhrají, ale vysoce postavení lidé se ukryli v podzemí, kde je obyčejní lidé nenašli.

Válka začala. Chvillemi některé bitvy připomínaly husitské války, protože obyčejní lidé používali k boji všemožné nástroje, třeba i smeták. Avšak skoro všechny domy byly vypálené, zničené, rozbité, prostě hrůza. V leteckých bitvách vítězili vysoce postavení lidé, ale v bitvách na zemi byli lepší obyčejní lidé. Po pár měsících zbylo na celé placce pouze několik stovek lidí z mnoha milionů. Bylo jasné, že se blíží konec války.

Přeživší lidé si všimli, že už jich tu moc není, a proto se chtěli domluvit. Zorganizovali si schůzku, ale bohužel se na schůzce pohádali, a ne všichni ji přežili. Polovina z nich byla při schůzce zabita, druhá polovina lidí raději utekla do bezpečí. Taky už nebyl dostatek jídla, takže lidé začali umírat na hlad. Zbylo jich už bezmála sto a od začátku konfliktu to bylo zrovna rok výročí. Takže se sešli podruhé. Tentokrát schůzka dopadla dobře, ovšem byl tu další problém. Všichni lidé byli muži. Takže se lidstvo na placce nemohlo rozmnožovat. Vyřešili to tak, že postaví raketu, přiletí na planetu Zemi a tam se můžou rozmnožit. Všichni návrh odsouhlasili. Raketu postavili za 5 měsíců, zkoušky také obstála, takže mohli vyrazit k Zemi.

V den, kdy měla startovat raketa, se jeden člověk rozhodl, že chce sám převzít nadvládu nad světem a rozhodl se, že všechny lidi zabije. Cestou k raketě

potkal jednoho člověka, vzal ho do tajné místnosti a tam ho zastřelil. Pak došel na sraz k raketě, zrovna se počítal počet lidí. On využil situace a začal střílet. Výstřely dopadaly na několik desítek lidí a každý z nich to nepřežil. Lidé, kteří přežili, se vrhli na toho člověka, který střílel a umlátili ho k smrti. Pak ovšem udělali osudovou chybu. Začali se mlátit oni sami. Trvalo to asi hodinu, a nakonec z těch dvaceti lidí, kteří se mlátili nezbyl nikdo. Všichni byli na místě mrtví.

Proto se dnes této planetě už neříká Placka, ale planeta mrtvol. Jenže placka je tak dobrý název, že se už nikdy nezapomene.

Kaila a Tina

Nela Chytková, Bára Gilarová

V jednom městě jménem Žižkov žila jedna nešťastná rodinka, protože bydleli v čtyřmístném domě s velkou zahradou a pastvinami (bydleli ve vesnici, kde to měli sami pro sebe). Jejich rodina byla tříčlenná. Matka se jmenovala Iris, otec Rey a dcera Kaila, měla 13 let a zrovna se učila na příjmačky na gympl. Ale! Na gymplu se platilo školné, dále měla Kaila koně Won da Pie. Kaila mu někdy říkala Wondy. Jejich domácí zvířinec byl veliký, měli také dva psy a lišče, které se jmenovalo Misty. Jednou Kaila slyšela, jak se rodiče baví o prodání jejího Wondyho, až nebudou mít tolik peněz. A v tu chvíli ji to zaskočilo. „Chtějí prodat mého Wondyho?“ Chtěla tam vběhnout a zakřičet na ně, ale neudělala to. Místo toho běžela do stáje za Won da Piem a objala ho. Myslela si, že tohle je naposled, co Won da Pieho uvidí.

Další den ráno se Kaila probudila s myšlenkou, že Wondyho už nikdy neuvidí. Šla do kuchyně pro snídani a jakmile se nasnídala, šla dát snídani i Wondymu.

Wondymu to náramě chutnalo. Kaila stále pozorovala své rodiče, aby zjistila, kdy přijde otázka peněz a prodeje Wondyho. Dny šly dál a nic se nedělo.

Toho dne se Kaila probudila ne v posteli, ale u svého stolu. Na obličeji měla otisky svého písma. Každodenní rituál převléct, učesat, nasnídat, snídaně pro Wondyho ... Vůně suchého sena připraveného pro Wondyho ji přilákala a Kaila si samou únavou do sena lehla. Probudila se ve své posteli a vedle ní seděl Rey s fenka Ašly, která jí olizovala obličej., „Proč jsem ve svém pokoji?“ zeptala se samým udivená Kaila. „Přinesl jsem tě, “ odpověděl jí táta. „Jsi hrozně vyčerpaná. Co se děje, Kailo?“ Sklonila hlavu a tichým hlasem řekla řekla tátovi, že se bojí, aby jí neprodali Wondyho, a že se se bojí zkoušek na gympl. Táta se jen zasmál a uklidnil Kailu, že to není s penězi tak zlé, ať se tím netrápí. Při odchodu z pokoje se ještě zeptal: „A kdy jsou ty přijímačky?“ Kaila byla celá šťastná ze zprávy o Wondym, vesele zatřepala hlavou a řekla „příští týden v úterý“. Ale všechno bylo jinak! V pondělí ráno se Kaila probudila do slunečného dne, šla se učesat, převléct, nasnídat se a dala poslední zbytky zvířecího jídla jejich mazlíčkům. A stihla to tak akorát když Rey odjížděl do práce. Kaila se pomalu šourala k autobusové zastávce, kde se scházeli se spolužáky. Dnes tam nikdo nebyl. To je dost divné, bylo tam plno mladších dětí, ale z její třídy nikdo. Misha, mladší sestřička Kailiny spolužačky Very, se s podivením pohlédla na Kailu a zeptala se „co tady děláš? Vera jela dneska s mámou na přijímačky. Ty nemáš přijímačky?“ Kaila na ni vytřeštila oči. Pondělí? Zkoušky jsou přece až v úterý! To, že na zastávce nestál nikdo ze třídy, ale nasvědčovalo tomu, že přijímačky jsou dnes. Co teď? Rey už byl pryč i s autem. Kaila se stresovala ještě víc, ale pak ji napadlo že pojedje na Wondym. Rychle se otočila a utíkala zpět domů. Wondyho nasedlala a nauzdila, nasedla a jela. A ještě si Kaila řekla: „Na helmu kašlu není tu táta“. Kaila pobídla Won da Pieho do klusu a celou tu dobu klusali. Když dorazili ke gymplu Kaila přivázala Won da Pieho ke stromu dala mu

jablka a rychle šla do třídy, kde se konají zkoušky. Ve třídě bylo pár žáků a pár z nich tu přijmou. Po pěti minutách tam přišla učitelka Lucie Ditnová, která byla zástupkyní ředitele. Rozdala všem papíry, tužky a začili psát. Byly toho čtyři strany. První část tvořila matematika a na dalších papírech byla čeština. Po dvou hodinách stresu a psaní všichni odevdali papíry a šli domů. Kaila nasedla na Won da Pieho, nevšímal si udivených pohledů všech děcek a dospělých kolem. V tu chvíli k ní přišla neznámá dívka s černými dioptryckými brýlemi. Zeptala se Kaily, jak se jmenuje. „Někdo se se mnou chce bavit?“ Kaila byla v šoku, ale odpověděla: „Jmenuji se Kaila, bydlím ve vesnici a tohle je můj kůň. Jmenuje se Won da Pie, ale já mu říkám Wondy. A jak se jmenuješ ty?“ Drobná dívka si posunula brýle na nose a odpověděla: „Já jsem Tina. Tvůj Wondy je nádherný. Jak dlouho ho máš?“ „Mám ho už dva roky.“ Ve chvíli, kdy Kaila tmavovlasé Tině odpovídala, projelo kolem školy auto, Won da Pie se lekl a vzepjal se. Všichni včetně Tiny odtamtud utekli. Kaila mezitím uklidnila Won da Pieho a vydali se společně domů. Odpoledne byli rodiče překvapení, když jim Kaila vyprávěla, co se dneska stalo, a jak jí Wondy dovezl na přijímačky. Táta byl na svou holčičku moc pyšný, máma vrtěla hlavou a usmívala se. „To by mě vážně nenapadlo, že si takhle pomůžeš. Jsi hodně šikovná a vynálezavá, Kailo.“ Večer se Kaila vydala do stáje na Wondym a přinesla mu pamlsky. Vždyť mi dneska tak pomohl, pomyslela si. Večer dlouho nemohla usnout, stále se jí hlavou honily myšlenky na dnešek, na červovlasou dívku Tinu, na test i na Wondyho – jejího zachránce.

Když se brzy ráno probudila, její první myšlenka patřila Wondymu. Rychle se nasnídala a vyběhla za Wondy. Nasedlala ho, nauzdila, dala mu kamaše a vyrazili společně na ranní projížďku. Takhle ráno Kaila nikdy nikoho nepotkala, proto jí překvapilo, když u vrat zahlédla tmavovlasou dívku s brýlemi a uvědomila si, že to je Tina. Sesedla z Wondyho a pozdravila ji.

Uvázala Won da Pieho ke stromu. Tina podala Kaile tašku s jablky a řekla: „Na, tady máš jablka a dej je Wondymu“. Na Tině šlo poznat že se koňů bojí, ale Kaila jí uklidnila. Přivedla ji k Wondymu a ukázala jí, jak natáhnout ruku s jablkem. Tina vypadala hodně spokojeně a tak Kailu napadlo a hned tak udělala, že nabídla Tině jízdu. Tina na ní vytřeštila své černé oči a brýle jí skoro poskočily na nose, ale bylo vidět, že je zvědavá. Kaila jí půjčila svou přilbu, pomohla jí vysednout na Wondyho a vedla svého koně pomalu po paloučku. Po očku se dívala na Tinu, která se pevně držela otěží a sedla, ale měla jezdeckví v krvi. Protože obě dívky věděly, že jdou ještě do školy, došly společně s Wondym ke stáji. Tina pomáhala koně hřebelcovat a uklidit box ke stání. Všechna ta práce šla Tině rychle a bez problémů až se Kaila divila, kolik má taková drobná dívka síly. Když Kaila viděla Tinino nadšení, nabídla jí, jestli by nechtěla přijít častěji. „Třeba dnes odpoledne?“ vyhrkla rychle Tina. „Ale jo, proč ne,“ odpověděle pobaveně a současně šťastně Kaila.

Tina začala docházet ke Kaile a k Wondymu každý den. Jezdily a staraly se o Wondyho velmi poctivě a staly se z nich kamarádky. Asi po čtrnácti dnech pípl Kaile mobil a ve vteřině pípl i Tině. Obě holky tušily, že to jsou výsledky testů a přijímaček na jejich vysněný gympl. Kaila odložila kartáč, sedla na hromadu sena a sáhla do kapsy. Tina její kroky kopírovala a přisedla si k ní. Kaila nalistovala potřebnou zprávu a za chvíli se jí obličej rozzářil radostí. „Jsem přijatá, mám 98 bodů!“ Nadšením seskočila ze sena a objala Tinu. „A co ty?“ zeptala se Kaila plná radostného zjištění. Tina byla vždycky více ostýchavá a bála se na telefon podívat. „Dej to sem,“ sáhla po Tinině mobilu Kaila. Listovala ve zprávách a na čele se jí prohloubila drobná vráska, ale za chvíli se jí tvář rozzářila a oči zasvítily. „Jsi přijata, Tino, my jsme obě přijaté na gympl.“ A obě holky skákaly a výskaly a Wondy je pozoroval a vypadal taky šťastně.

Uběhl rok a Kaila i Tina byly nejlepší kámošky. Chodily spolu do školy,

odpoledne nebo brzy ráno jezdily na Wondym. Staraly se o stáje, vyvážely hnůj, hřebelcovaly koně, opravovaly kamaše a otěže. Kaila učila Tinu lonžovat, klusat i skákat na Wondym. Tina byla skrytý talent. Poté, co ztratila svůj strach a ostych z koní, vyklubala se z ní výborná jezdyně. Wondy ji poslouchal na slovo. Jedno odpoledne si Kaila opřená o kmen stromu četla knihu, když uslyšela zvuk auta. Tina byla s Wondym na projížďce a nikdo jiný neměl do stájí přijet. Kaila zaklapla knihu a zaclonila si rukou oči, aby viděla, kdo to je. Přijíždělo auto, které neznala, ale viděla, že táhne vozík, ale ne obyčejný, byl to vozík na převoz koní. Kaila na sedadle spolujezdce uviděla Reye a vedle něj Tinina tátu. „Dobrý den, ahoj, tati,“ zavolala Kaila na oba muže. Tátové vesele

kývli na Kailu a oba se přesunuli k vozíku. Kaila překvapením skoro nadskočila, z vozíku pomalu vyšla šedobílá klisna. Nejistě našlapovala do hlíny a rozhlížela se kolem dokola. „To je Synstar, kobyłka, kterou koupili Tině její rodiče.“ Potom šlo všechno ráz naráz. Synstar jsme vypustili do samostatného

výběhu a tátové šli připravit box ve stájích. Z projížďky se vracela Tina na Wondym a bylo vidět, že uviděla dalšího koně. Zvídavě pohlédla na Kailu, ale ta se řehnula na svou kámošku jako blbeček. Už to nevydržela a vykřikla: „Ta je tvoje, tvoje kobyłka a jmenuje se Synstar. Je nádherná. Vidíš ji? Že je krásná, budeme jezdit spolu.“ Tina opatrně seskočila z Wondyho a došla k výběhu, kde ji pozorovala zvědavá Synstar. „Klisničko moje, ahoj. Já jsem Tina a budeme teď spolu jezdit. Jsi krásná.“ Tina hladila šedobílou hlavu, která se k ní skláněla a potom se otočila ke svému tátovi, vběhla mu do náruče a potichu šeptala děkuji, děkuji, děkuji.

Kaila s Tinou byly obě v sedmém nebi. Spolu se učily, spolu jezdily do školy a ze školy, spolu každé odpoledne navštěvovaly své koně, uklízely stáje nebo se projížděly po loukách. Zdálo se, že svět nemůže být lepší. Uběhl další rok a obě děvčata měly před sebou dva měsíce prázdnin. S majitelem stáji si domluvily brigádu, takže mohly být svým koníčkům nablízku celé dny. Jeden červencový den bylo od rána horko s dusno. Koně byli nevrlí a z horka podráždění, Kaila s Tinou byly v tom horkém odpoledni u řeky a nechaly své koníčky svlažit. Bylo s nimi i dalších sedm koní, které byly ve stáji ustájeny. Holky ležely na dece pod rozložitou vrbou, která rostla u řeky a pozorovaly hrající a dovádějící koníky ve vodě. Průzračná voda se rozprskávala na všechny strany od kopyt, které se zvedaly a nořily do průzračné a osvěžující lázně. Vtom se Tina posadila, potáhla nosem a řekla? „Necítíš kouř? Mám pocit, jako bych cítila kouř.“ Kaila se lenivě protáhla a zhluboka se nosem nadechla. V nose ji zaštípal nepříjemný zápach kouře. „Třeba někdo v lese táboří a dělá si oheň.“ Tina přikývla a lehla si zpět na deku. Obě pozorovaly modré nebe a paprsky slunce, které probleskávaly skrz vrbové proutí. Náhla zpozorovaly, že modré nebe občas pročísne tmavý oblak, ale ne takový bouřkový spíše takový ohňový. Holky vyskočily a začaly svolávat koníky zpět z vody. Rozvážná Synstar vystoupila na břeh první a láskyplně se přitulila

k Tině. Ostatní koně se pomalu vydali za ní. Celá skupina se vydala zpátky ke stájím, když Tina zpozorovala tmavý kouř a šlehající plameny. „Hoří,“ vykřikla vyděšeně Tina a ukazovala směrem ke stájím. Kaila však plamennou zkázu zpozorovala už taky. Kaila rychle telefon z kapsy a hasiče. „Musíme uklidnit koně a zavřít je do ohrady,“ řekla Kaila, ale bylo už pozdě. Koně zpozorovaly oheň a splašeně se otáčeli a běželi pryč směrem k řece. Kaila i Tina na sebe poplašeně koukaly a nevěděly, co mají dělat. V tu chvíli zaslechly sirény a pomyslely si, že to jsou hasiči. „Podívej, tam nahoře!“ Vykřikla náhle Tina. Kaila se podívala směrem, který Tina ukazovala a uviděla další tmavý kouř na modré obloze. „Ale tam je přece stáj Moncheri!“ odpověděla hned Kaila. Obě dívky se rozběhly přes louku směrem k lesíku, za kterým stála nová velká stáj pro koně. V Moncheri bylo ustájeno čtyřicet osm koní. Tina i Kaila to věděly, protože se na svých projížďkách potkávaly s majiteli koní a stájníky. Když proběhly menším lesem, uviděly tu hrůzu v plném světle. Hořela budova, kde bylo uskladněno seno, ze stáji se ozývalo neklidné ržání a bouchání kopyt. „Musíme je zachránit!“ neváhala Kaila ani vteřinu. Vytáhla mobil a hned volala hasiče znovu. Paní na ústředně jí opakovala, že hasiči už k požáru stáji vyjeli. „Ale ne! To jsou jiné, další stáje! Hoří Moncheri, přijed'te rychle, jsou tady koně!“ „Tak to tě musím, holčičko, uklidnit. Protože hasiči vyjeli před 20 minutami k požáru stáji a ten už mají téměř uhašený. Nemusíš se o svého koně bát.“ Klidný hlas paní na druhé straně telefonu vyváděl Kailu z míry. Tina viděla, že něco není v pořádku, a proto na Kailu zakřičela: „Nech to být, jdeme vyvést ty koně!“ Ve stájích zatím nehořelo, ale byl tam kouř, koně byli jak zdivočelí. Kaila s Tinou si rozdělily koně, Kaila levou stranu a Tina pravou stranu. Po pár minutách se jim podařilo osvobodit deset koní. Postupovaly hlouběji do stáje, kde bylo už vidět i klubko plamenů na zemi. Otevíraly boxy a vyháněly vystrašené koně ven ze stáje. Zvýaly dvě klisničky Jessy a Leia. Stály úplně v zadní maštali, ale už se k nim nešlo přes oheň dostat. Skoro se tam nedalo dýchat. Kaila zahlédla kbelík s vodou pro Jessy a

v něm hadr. Dala si hadr kolem hlavy, polila se vodou a vydala se přímo do plamenů. Obě klisny divoce kopaly do dřevěných dveří, železné obruče byly horké, ale Kaila byla odhodlaná. Náhle začaly padat kousky hořící slámy a dřevěných trámů, Kaila otevřela box, ale Leia ji ve strachu přitlačila k boxu. Kaila se zhluboka nadechla, ale do plic se jí dostal jen štiplavý kouř a dým, před očima se jí zatmělo a začala se dusit. Vtom ji někdo chytl pevnou rukou kolem pasu a tahal ven. „Jdeme, rychle, Kailo, jdeme, nebo tady uhoříme!“ Křičela Tina a táhla Kailu ven ze stáje. Obě děvčata se dostaly ven na poslední chvíli, utíkaly od hořící stáje co nejdál a unavené a vystrašené si sedly na zem. Kaila ještě kašlala a Tina si utírala zčernalý pot anebo slzy. Kdo ví? Zachránily je, zachránily všechny koně. To už ale přijíždělo hasičské auto a urostlí hasiči roztáčeli hadice a hasili požár. Velitel zásahu uviděl na louce poblíž dvě začouzené dívky a přiběhl k nim. „Nestalo se vám nic? To vy jste hlásily požár?“ „Ano, já jsem telefonovala, ale ta paní mi nevěřila. Musely jsme dovnitř, pro všechny ty koně. My jsme ...“ a Kaila najednou začala brečet a brečela i Tina a v dálce, v bezpečné vzdálenosti se promísily obě stáda koní, přežvykovaly šťavnatou trávu z louky a pozorovaly práci hasičů.

„A tady je naše hvězda!“ vykřikl táta Rey a ukazoval Kaile noviny, kde první stránka obsahovala informaci o dvou dívkách, které zachránily koně před uhořením. „Vyšetřovatelé zjistili, že oba požáry spolu souvisí. Byly založeny úmyslně. Cílem bylo získat pozemky pro výstavbu nového supermarketu. Majitelé stáje Moncheri i menší sousední stáje Stars nechtěli prodat své pozemky, a proto si firma najala žháře, kteří měli situaci vyřešit po svém. Celou akci jim překazily dvě dívky, které se mají ustájené své koně ve stáji Stars. Poté, co se jim podařilo přivolat hasičskou jednotku k požáru v jejich stáji, zpozorovaly, že hoří i sousední stáj Moncheri. Dívky duchapřítomně zachránily všechny koně a zavolaly pomoc.“ „No, tak tomu říkám odvaha. Jsi statečná holka, Kailo. Musím tě pochválit, jsem na tebe pyšný.“ Kaila se už

červenala nad tou opakovanou chválou. Byly s Tinou středem pozornosti všude, kde se objevily. „Už aby ten humbuk kolem záchrany skončil,“ řekla večer Tina Kaile, když spolu ležely na matracích ve stanu, který jim táta postavil na zahradě jejich domu. „Moje řeč. Víš co, já se tak bála.“ „A jak já, když vyběhla Jessy a ty nikde, myslela jsem, že se zblázním strachem. Vběhla jsem jako cvok do toho dýmu a kouře a říkala jsem si, že tě musím najít stůj co stůj.“ „A potom ten hasič ... to bylo jako výslech někde v telce ...,“ zasmála se Kaila. „Jsem ráda, že už se začaly stavět nové stáje. Teď je to na pastvinách ještě v poho, ale stejně bude fajn, když Wondyho vykartáčuji a zapletu mu copánky a on bude aspoň chvíli čistý. Ne že se hned vyválí v bahně, jak je jeho zvykem.“ A obě holky se smály při vzpomínce Wondyho, který se vyválel v blátě.

Začala škola a Tina s Kailou naběhly do svého každodenního režimu. Snídaně, projížďka, škola, učení, stáje a tak stále dokola. Nové stáje voněly čerstvým dřevem, Synstar i Wondy vesely běhali s dalšími koňmi ve výběhu. Jednoho dne si Tina nachystala uzdečku, sedlo, dečku, aby si mohly s Kailou, Synstar a Wondym vyjet. Když nasedlala Tina Synstar, nemohla jí zapnout bodbřišník. „Kailo, pojd' mi pomoct. Synstar asi přibrála, nemůžu jí zapnout podbřišník.“ Protože začalo pršet, holky se do konce týdne na koně nedostaly. Hned v pondělí si slíbily velkou společnou vyjížd'ku, ale Tina opět nemohla Synstar dopnout opasek u sedla. Tentokrát musely opasek povolit téměř o pět centimetrů. „Tak to je divné. Má pořád větší břicho.“ Udiveně řekla Tina. „Hele,“ otočila se Tina na Kailu a Kaila na to hned „je to možné,“ „že by mohla mít hříbě?“ Odstrojila Synstar a hned volala veterináři a řekla mu, co si obě myslí, a že by to potřebovaly ověřit. A protože byly děvčata „mediálními hvězdami“, veterinář řekl, že jede hned. Veterinář prohlédl Synstar a potvrdil, že bude mít hříbě. A ještě jim řekl: „Děvčata, Synstar teď moc nepřemáhejte. Může se maximálně dvakrát týdně lonžovat, maximálně jednou jít na hodinu

na jízdárnu, můžete ji jednou plavit, a párkrát s ní jít na procházku nebo na vyjížděku. Tento týden bych doporučil jen vodění na procházky, plavení a maximálně jednou lonžovat. Ano?“ „Ano rozumíme,“ řekly holky ve stejnou chvíli a obě se tomu zasmály

Další dny utíkaly jako voda, všechny stejné a přece každý jiný. Synstar narostlo břicho. Uběhlo šest měsíců, veterinář jezdil na pravidelné prohlídky. Synstar začala být více lekavá, ale on ji vždycky pohladil a zpíval jí: „Klisna s bílou lysinkou, tam někde v pastvinách, bude brzy maminkou, tam někde v pastvinách,“ a Synstar se uklidnila a nechala se vyšetřit. Do porodu Synstar zbývaly dva měsíce a veterinář nám řekl, že otec hříběte je nejspíš Wondy. Oba koníci byli v posledních měsících hodně spolu, Wondy Synstar doprovázel na každém kroku a láskyplně se o ni otíral. Do stájí chodily holky každý den, Synstar měla už brzo porodit, venku bylo chladno a nevlídno. Každý den Kaila i Tina koně čistily, vodily v hale, mluvily a zpívaly na Synstar a natíraly jí břicho mastí od veterináře. Toho dne byla Synstar neklidná, nenechala si namazat břicho. Tina ji vyvedla na chvíli ven, kde foukal silný vítr, ale Synstar jakoby skučení větru uklidňovalo. Chvíli se společně procházely venku, ale brzy začaly na zem dopadat vločky sněhu a Tina vzala Synstar zpět do stáje. Zavedla klisničku do jejího boxu a odešla ke dveřím pro suché chleby a jablíčka, která měla nachystané pro Synstar. Do stájí vešla Kaila, „už?“. Tina jen zavrtěla hlavou. „Ale je dneska dost neklidná, asi to bude brzo.“ Obě dívky šly k Synstařinu boxu, ale Synstar už ležela na zemi. Kaila popadla telefon a volala veterináři. Potom se obrátila k Tině „prý nesmí ležet, musíme jí dostat zpátky na nohy.“ Snažily se zvednout Synstar, ale ta ležela a tiše sténala. Tina byla úplně vystresovaná a začala brečet, ale Kaila jí řekla, že musí být všichni klidní a začala Synstar zpívat „když se zamiluje kůň“. Synstar se začala zvedlat pomalu na nohy a Tina je neustále poplácávala po krku a šeptala milá slůvka. Veterinář dorazil a potvrdil, že Synstar brzy porodí, ale že to bude ještě

chvíli trvat. Zeptal se děvčata, jestli by mu neuvařily kafe, že je od rána na nohou. Holky šly nachystat občerstvení pro veterináře. Když nesly voňící hrníček zpátky do stáje, uviděly u Synstar malé hříbátko, které se neohrabaně pokoušelo stát na svých zatím vratkých nožičkách. Tina i Kaila se vrhly k hříbátku i k Synstar. „Jak se bude ten nový kluk jmenovat?“ zeptal se veterinář popíjející horkou kávu. „Diamond Rio“ vykřikly obě holky najednou a začaly se společně smát. Diamond Rio byl z většiny bílý, ale hřívu a ocas měl šedou a ještě k tomu měl světlou lysinku.

Dny, týdny, měsíce a roky ubíhaly jako nic a Kaila s Tinou šly na vysokou školu. Zatímco Kaila se rozhodla, že bude studovat ekonomiku, Tina byla přijata na medicínu. Zůstala jim společná láska ke koním, vyjížďky, Synstar, Wondy a Diamond Rio.

Obec Baška

Luzana Pindelková

Obec dostala svůj název podle ovcí . Dříve se ovcím říkalo bašky a jelikož jich na tomto území bylo hodně, začalo se obci říkat Baška. Ovce je vyobrazena i na obecním znaku, tři zlatavé listy symbolizují Bašku, Kunčičky u Bašky a Hodoňovice .

V obci se nachází krásná, nová škola. Součástí školy jsou dvě mateřské školy. Naše obec pořádala spoustu akcí například: Baška na Bašce, Gulášfest, Baškohrátky, Baš'anská šestka, okolo Bašky cestička a další.

Tyto akce se konají u přehrady.

U přehrady se nachází dětská hřiště, volejbalová hřiště a camp. Najdete zde také kulturní dům, knihovnu, kostel, veterinární ordinaci a základní obchody. Naše obec se stále rozrůstá, a proto je zde mnoho nových rodinných domků.

Tak taková je obec Baška je zde plno zábavných věcí takže se zde nenudíte. Žiju zde od narození a moc se mi tady líbí. Mám zde kamarády. Je to místo kde jsem šťastná.

Baškonliny on-line noviny budoucnosti

Veronika Opravilová

23. 2. 2019, Únor v bílém

Letošní únor je zcela jedinečný, víte proč?

Dnes vidí občané Bašky a jiných obcí v ČR sníh po dlouhých osmi letech. Naposledy se u nás sníh objevil v roce 2071, poté nastaly chladné a deštivé zimní měsíce. Meteorologové tvrdí, že letos přivítáme až čtyřiceticentimetrovou sněhovou pokrývku.

23. 2. 2079, Vzpomínky na covid 19

Rozhovor s Janou Němcovou

Jak probíhal začátek pandemie?

Pamatuji si, že vše začalo pomalu a bez problémů, jako před velkou bouří. Nemoc se objevila v čínském městě jménem Wu-chan. K nejvíce zasaženým evropským státům patřila Itálie, tehdy byla Itálie součástí EU, ale právě v důsledku pandemie došlo v roce 2023 k oddělení. Zasaženy byly všechny kontinenty kromě Antarktidy. Nákaza se dostala i do jiných států včetně České republiky. V březnu byli v ČR zaznamenáni tři pacienti s nemocí covid 19. Školy, restaurace, obchody se uzavřely a nastal nouzový stav.

Jaké jste měla pocity?

Byla jsem nadšená, protože se taková situace nevyskytovala každý den. Vše bylo nové. Nemuseli jsme se příliš učit a distanční výuka byla zábavná. Po

dvou měsících jsem se začala nudit, chyběl mi kontakt se spolužáky a kamarády.

Jaké byly příznaky onemocnění?

Mezi obvyklé příznaky patří teploty, suchý kašel, bolesti hlavy a svalů, problémy spojené s žaludeční nevolností.

Kolik měsíců celkem strávili žáci v distanční výuce?

Sedmnáct měsíců, pokud si vzpomínám. Byla to náročná doba. Tehdy jsme si mysleli, že zmizí, ale opak byl pravdou. Nyní je covid 19 běžná a snadno léčitelná nemoc.

Jaká byla zavedena opatření?

Museli jsme nosit roušky, dodržovat dvoumetrové rozestupy, nemohli jsme navštěvovat restaurace a jiné podniky. Třicet dní se nesmělo vycházet z domova a opatření se nustále měnila, protože každý měl jiný názor.

Kdy tento stav skončil?

Nouzový stav skončil v roce 2024. Většina lidí podstoupila očkování a vyvinul se nový účinný lék, který byl snadno dostupný. Roušky se nosily dobrovolně.

Děkuji za rozhovor, pokračování naleznou čtenáři v zítřejším on-line vydání.

Sport

Výsledky ve virtuálním běhu:

kategorie A

1. místo Jakub Svoboda (11)

2. místo Michaela Rychlá (10)

3. místo Adam Novák (10)

Kategorie B

1. místo Lina Němcová (17)

2. místo Valérie Černá (17)

3. místo Liam David (16)

Gratulujeme!

Kultura

28.2. 2079

Proběhne tradiční ples v Kulturním domě Baška. 18.00 – 21.30, vstupné dobrovné, registrace on-line

1.3.2079

Zveme všechny občany na hudební představení skupiny TOMA. Bude se odehrávat v Kulturním domě Baška, 15.00 – 16.45, lístky zakoupíte na místě

28.3.2079

Všichni nadšenci videoher budou mít možnost setkat se s profesionálním hráčem Martinem Horákem. Autogramiáda proběhne v časech 13.00 – 14.00, 17.00 – 17.30 ve stánku u vodní nádrže Baška.